

[Einer-Jensen.]

lemmer. Det forekommer mig at være et meget væsentligt Antal arbejdsløse. Med de ekstra Byrder, som Arbejdsløhedskasserne har taget sig paa det sidste Aar, bl. a. ved at søge Dispensation fra 10 Maaneders-Bestemmelsen — der er jo 46 Kasser, der har søgt denne Dispensation —, idet de har udbetalt en Understøttelse til Medlemmer, som ellers ikke vilde have faaet Understøttelse gennem Kasserne, har Kasserne og deres Medlemmer paataget sig Udgifter, som Kommunerne ellers maatte have afholdt. Der er i Øjeblikket henimod 5 000 Medlemmer, som er faldet for 26 og 39 Ugers-Bestemmelserne. Disse vil ifølge det foreliggende Lovforslag faa Ret til Understøttelse — selv om Arbejdsløhedskasserne havde Vilje og Evne dertil, er der i Øjeblikket ingen anden Mulighed for at komme disse arbejdsløse til Hjælp. At 10 Maaneders-Bestemmelsen har betydet store Besparelser for Kommunerne, kan der ikke være Tvivl om. Hvis man ser paa Arbejdsløhedskassernes Regnskaber, paa den samlede Udbetaling af Understøttelser, vil man finde, at der til Trods for det mindre Antal arbejdsløse Kasse-Medlemmer er udbetalt mere Understøttelse — det falder inden for Arbejdsløhedskassernes vedtægtsmæssige Understøttelse, i Fortsættelseskasserne er Beløbet gaaet ned.

Jeg synes, at her er tilstrækkeligt Bevis for, at Arbejdsløhedskasserne og deres Medlemmer, hvor der overhovedet var Mulighed for at hjælpe, har vist Villighed dertil. Kasserne har maattet opretholde store Kontingenter. Jeg minder om, at Arbejdsdirektøren allerede for et Par Aar siden udtalte, at Kassernes Kontingenter var paa Bristepunktet. Der er det sidste Aar indbetalt 36 Mill. Kr. i Kontingent af Medlemmerne. Man har altsaa ved at søge Dispensation fra 10 Maaneders-Bestemmelsen medvirket til, at Kasse-Medlemmer, der var faldet for denne Bestemmelse, har faaet Understøttelse og derved medvirket til her at lette Kommunerne for Byrder. Det forekommer mig derfor, at det var rimeligt, om Staten nu søgte at støtte Medlemmerne af Arbejdsløhedskasserne ved at komme dem til Hjælp, der er faldet for andre Bestemmelser i Loven, eller som har opbrugt den Understøttelse, de havde Ret til. Ifølge det foreliggende Forslag er det oven i Købet saaledes — hvad jeg allerede har nævnt —, at Arbejdsløhedskasserne bærer en Fjerdedel af Udgifterne. I Udvalgets Betænkning udtaler det konservative Mindretal sig rosende om det store

Bidrag, som Arbejderne her yder til Selvforsikring. Det forekommer mig derfor, at det havde været rimeligt at give dem en lille Opmuntring ved at gennemføre Lovforslaget. Ros er naturligvis meget rart, men her, hvor adskillige Tusinde Medlemmer, til Trods for at de er uden Understøttelse, har bidraget til at opretholde Forsikringen, vilde en lille Opmuntring have været paa sin Plads.

For kun faa Dage siden drøftede vi 2 Lovforslag, hvoraf det ene tilsigtede Igangsættelse af Arbejder for langvarigt arbejdsløse. Der regnedes med Igangsættelse af Arbejder for 60 Mill. Kr. i Løbet af et Par Aar, hvilket vilde betyde Arbejde for 25 000—30 000 arbejdsløse. Det andet Lovforslag drejede sig om Ændringer i Arbejdsløhedslovens § 31, Nødhjælps-Paragraffen. Begge disse Lovforslag er vedtaget af Folketinget, men de to Mindretal, Venstre og Konservative, har ikke medvirket hertil, Venstre ud fra Betragtningen om, at den Løn, der efter Loven skulde gives, var for høj — Venstre vilde give 30—35 Øre i Timen.

Altsaa, Lovforslag, der tilsigter at igangsætte Arbejder, har man ikke ønsket at være med til at gennemføre. Nu foreligger der Forslag om at yde Hjælp til arbejdsløse, og saa melder man sig ogsaa fra. Der er i Øjeblikket 89 000 arbejdsløse Medlemmer af Arbejdsløhedskasserne. Det kan ikke hjælpe dem at sige, at vi maa have en samlet Plan. Her er Tale om ekstraordinært at hjælpe arbejdsløse, og det har ikke noget at gøre med Spørgsmaalet om Ændringer i Arbejdsløhedsloven. Forholdene er i Øjeblikket saaledes, at det ikke alene er rimeligt, men ogsaa naturligt at gennemføre det foreliggende Lovforslag af Hensyn til de Tusinder, der ikke kan faa Hjælp gennem Kasserne. Man vil ikke medvirke til at gennemføre Love, der sætter Arbejde i Gang. De Love ligger nu i Landstinget, og nu følger denne Lov efter. Det forekommer mig, at man nylig under Finanslovdebatten hørte fra konservativ Side om den sociale Forstaaelse, man havde. Det er muligt, at man tør udlægge det saaledes, at de Konservative i Landstinget vil undlade at stemme, og saa er der jo Mulighed for at faa de to Love, vi nys har sendt derover, og denne Lov gennemført. Nu er det Landstinget, der faar Ansvaret. Om der skal skaffes Arbejde til de Tusinder af arbejdsløse, om der skal skaffes Understøttelse — begge Dele har Landstinget nu Afgørelsen af. Jeg haaber, at de Konservative ligesom ved Valutalovens Behandling